

[Sigsgaard.]

Jeg hørte godt, at hr. Grünbaum ligesom forklarede det med, at man havde tillid til nogle forholdsvis vage udtalelser under udvalgsarbejdet om, at man ville overveje at gå over til fradrag i skatten i stedet for dette rentefradrag på selvangivelsen, men det blev klart, da den konservative ordfører talte her, at der var overhovedet intet til-sagn i den retning. Jeg forstår altså, at socialdemokratiet alligevel kan stemme for dette forslag, der igen vil koste de dårligt stillede skatteydere en hel del penge. Det er vi i VS imod, og jeg må sige allerede nu, at vi ved den endelige afstemning vil stemme imod dette forslag.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg føler igen trang til at takke udvalget for den enighed, der er opnået om lovforslaget; selv om denne enighed måske mere er af formel, afstemningsmæssig karakter, end den er reel, så betyder det dog noget; at vi kan stemme sammen om lovforslaget.

Må jeg sige til hr. Sigsgaard, at jeg kan ikke se noget overraskende i, at socialdemokratiet stemmer for. Som jeg allerede sagde ved første behandling, har socialdemokratiet indført disse fradrag og været med til at forhøje dem igennem mange år; nu drejer det sig om en ajourføring af et af disse fradrag, og det er da helt rimeligt, at socialdemokratiet tager konsekvensen af tidligere standpunkter. Jeg skal i øvrigt ikke forsvare socialdemokratiet. Det må det selv gøre over for hr. Sigsgaard i denne sag som i så mange andre sager.

Hr. Sigsgaard spurgte mig om fradragets hensigt og betydning; det var, ligesom han ville sige, at formålet med det var at give de rige et ekstra nedslag i deres indkomstskat. Men det er jo ikke tilfældet. Formålet med det er at prøve på at fremme opsparingen til egen alderdomssikring. Det er ikke ubekendt, at et af vore store økonomiske problemer i Danmark er mangelen på opsparing hos befolkningen, og vi har på forskellig måde forsøgt at fremme denne

opsparing. Alle de forsøg, vi har gjort, har vel ikke været lige vellykkede, og nogle er blevet afviklet igen. Men tilbage står, at her er et område, hvor man har set, at det har givet en ret stor forøgelse i en bunden aldersopsparing. Det er jo ikke således, at disse præmiebeløb frit kan hæves. Beløbene bindes for en meget lang periode i de fleste tilfælde og giver derfor en solid opsparing. Det, man gerne vil ved at ajourføre fradraget for præmierne, er, at man vil søge at øge denne private opsparing til alderdomsformål. Jeg beder hr. Sigsgaard om at forstå, at det er motivet bag ved det, og ikke at nogle velhavere skal have et nedslag i deres skattepligtige indkomst.

Det har været drøftet her i dag og også i udvalget, hvorvidt man nu skulle give denne begunstiggelse af aldersopsparingen på den ene måde, som her er foreslået, og som vi har arbejdet med i mange år, eller om man skulle gå over til et andet system, nemlig at give et nedslag i det udregnede skattebeløb i stedet for, et nedslag svarende f. eks. til 35-40 pct. af præmiebeløbet.

Hertil vil jeg gerne sige, at det er et afgørende princip i det indkomstskattesystem, vi har under kildeskatten, at vi beskatter en indkomst, som der foretages forskellige fradrag i, inden man benytter trækprocenten. Nu vil man gå over til, at visse fradrag skal ske med en fast procent i selve den beregnede skat. Det er et fremmedelement, man herved indfører i systemet, og det kan derfor virke som at kaste en skruenøgle i maskineriet. Derfor må det ikke undre nogen af udvalgets medlemmer, at der er fremkommet mistrøstige udtalelser fra de teknisk sagkyndige om mulighederne for at praktisere en sådan ordning.

Problematikken er ingenlunde ny. Vi har tidligere haft regler, hvorefter der skulle foretages fradrag i den beregnede skat. Jeg kan f. eks. minde om bestemmelserne om børnetilskud og persontilskud. Disse tilskud skulle modregnes i de skatter, der blev på-lignet de tilskudsberettigede. Da kildeskatteordningen blev indført under den tidligere